

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Οι Αδελικοί άνωπομοούσαν να τελειώση αυτή ή πολύωρη άκράσει του βασιλέως. Έβλεπαν τὸ ρολόι νά προχωρή κι' άποροούσαν. Όταν ὁ Λουβινὸ βγήκε ἀπὸ τὸ βασιλικὸ γραφεῖο μόνου του, ἦταν τρεῖς ἀπὸ τὸ μεσημέρι.

Έκπληκτοι οἱ Αδελικοί εἶδαν τότε τὸν δοῦκα τοῦ Άνζού, πού ἐρχόταν κι' αὐτὸς νά μιλήσῃ στή Μεγαλειότητά του!...

Ὁ δοῦξ ἔμαθε ἐγκαίρως τὴν άποτυχία τῆς συγκεντρώσεως των στὸ Φλερύ. Μετὰ τὴ φυγή μάλιστα τοῦ Σζαιμπρίκ, ἡ Άνναῖς ἔμεινε ἐπίτηδες στὸ πανδοχεῖο, γιὰ ν' ἀνακόψῃ τὸ δρόμο στὸ δοῦκα. Μόλις ἡ ὄραση συνωμοτία τὸν εἶδε ἀπὸ μακριά, ἔσπευσε νά τὸν καταστήσῃ ἐνωμένο τοῦ εἰ συνέβῃ. Ἀμέσως ὁ δοῦξ συμβούλεψε τοὺς φίλους του νά φύγουν ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ νά περιμενοῦν, κρυμμένοι σ' ἐπαρχιακὲς μικροπόλεις, ὡς πού νά τοὺς πληροφορηθῇ γιὰ τίς συνέπειες τῆς ἀποκαλύψεως τῆς συνωμοσίας. Κι' ὁ ἴδιος, ἔχοντας μαζί του τοὺς δυὸ ἀδελφούς, τὸν Βανδῶμ καὶ τὸν Βουρβῶνο, ἐπέστρεψε στὸ Παρίσι μὲ τὸ σκοπὸ νά παραπονεθῇ εὐθὺς στὸ βασιλεῖά γιὰ τὴν ἀγένεια τοῦ Καρδινάλιου. Θά τοῦ ἔλεγε πῶς ἦταν προσβολὴ γιὰ τὸν ἀδελφὸ τοῦ βασιλέως νά πῆσθ τὸ Φλερύ καὶ νά μὴ βρῆ ἐκεῖ τὸν οἰκοδεσπότη, ἀπὸ τὸν ὁποῖο εἶχε τὴν πρόσκλησι γιὰ τὸ γεῦμα. Καὶ θά σκέπαζε ἔτσι, μὲ τὰ ψεύτικα παράπονά του, τὴν ἀληθινὴ ἔνοχὴ του.

Οἱ μόνου ἀπὸ τοὺς συνωμότες πού ἀκόμα δὲν εἶχαν κάνει τὴν ἐμφάνισί τους ἐκεῖ γύρω, ἦσαν οἱ τέσσερες νεαροὶ θαυμασταὶ τῆς Άνναῖδος. Οἱ τέσσερες ἱππῶται πληροφορηθῆκαν τὰ συμβάντα πρὶν φτάσουν στὸ καπηλεῖο. Στὸ δρόμο, καθὼς ἐρχόντουσαν, συνάντησαν τὸ Ρασκάς, πού γύριζε πῖσω στὸ Λονζυμὸ μὲ τὸν Κορινιάν, κι' ἀπ' αὐτὸν τὰ ἔμαθαν ὅλα.

Έκαναν τότε συμβούλιο κι' ἀποφάσισαν νά ἐπιτεθοῦν πρῶτα—πρῶτα στὸν Τραγκαβέλ, πρὶν καταπιαστοῦν μὲ τίποτε ἄλλο.

Πῆγαν, λοιπὸν, καὶ κρήφτηκαν πῖσω ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο, στὸ μέρος ἀκριβῶς τοῦ κήπου ὅπου εἶχαν κρυφτῆ κι' οἱ δυὸ κατάσκοποι, ὁ Ρασκάς κι' ὁ Κορινιάν. Έτσι παρακολουθοῦσαν καὶ τίς δυὸ παρατάξεις: τοὺς συνωμότες καὶ τὸν Τραγκαβέλ μὲ τοὺς δυὸ φίλους του καὶ τὴν Άνναῖδα.

Άλλά οἱ συνωμότες εἶχαν πειὰ ἀποκαλυφθῆ. Ἡ Άνναῖς ὁμολόγησε τὸ σχέδιό τους στὸν Τραγκαβέλ. Κι' ἔτσι διετάχθη ὁ Πρασιναδάς νά πάῃ γρήγορα στὴ δοῦκισσα ντὲ Σεβρὲς ἕνα σημεῖωμα, μὲ τὸ ὁποῖο τὴν εἰδοποιοῦσαν ὅτι ὄφειλε νά φύγῃ εὐθὺς ἀπὸ τὸ Παρίσι, γιὰ νά μὴ συλληφθῆ.

Στὸν Τραγκαβέλ ἀνετέθη νά προχωρήσῃ πρὸς τὸ Λονζυμὸ καὶ νά δῆ πού βρισκόντουσαν οἱ βασιλικοὶ σωματοφύλακες μὲ τὸν Πάτερ Ίωσφ.

Οἱ νεαροὶ ἱππῶται εἶδαν τίς νέες αὐτὲς μετακινήσεις κι' ἔφησαν τὸν Τραγκαβέλ ν' ἀπομακρυνθῆ κάμποσο ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο. Κατόπιν δὲ ἔτρεξαν γιὰ νά τοῦ φράξουν τὸ δρόμο του.

Έχουμε μερικὸς λογαριασμοὺς νά κανονίσουμε, τοῦ εἶπε πρῶτος ὁ Σεβέρ. Ἀφίπτευσε, κύριε!

Ἀμέσως ὁ Τραγκαβέλ πήδησε ἀπὸ τ' ἄλογο του. Οἱ τέσσερες ἱππῶτες τὸν μιμήθηκαν.

Θά μονομαχήσουμε ὡς εὐγενεῖς, εἶπε ὁ Μπυσιέρ. Ἀς δέσουμε λοιπὸν πρῶτα τ' ἄλογά μας στὰ πλησιέστερα δέντρα.

Ἀφοῦ τακτοποιήσαν τ' ἄλογα, ὁ Τραγκαβέλ ξιφουλκώντας

πῆρε, σύμφωνα μὲ τοὺς κανονισμοὺς τῆς εἰφομαχίας, τὴ στάσι τοῦ ἄμυνομένου. Οἱ τέσσερες ἱππῶται ἦσαν ἐπιθετικοί.

Τέσσερα ξιφῆ ἀστραφταν τώρα στὸν ἥλιο καὶ ζητοῦσαν νά καρφωθοῦν στὸ στήθος τοῦ Τραγκαβέλ.

— Ἡ Άνναῖς μᾶς ἀνίκη! τοῦ φώναζαν κι' οἱ τέσσερες... Πρέπει νά πεθάνης!

Άλλά ὁ Τραγκαβέλ δὲν εἶχε μόνου βοήθῃ του τὴν τέχνη του στὸ σπαθί. Ἡ ἰδέα ὅτι ἐμάχετο γιὰ τὴ λατρευτὴ ἐκείνη ὑπαρξί, τοῦ ἔδινε ὑπεράνθρωπος δυνάμεις. Μὲ εἰρισμοὺς ἀξιόθαύμαστους ἀπέκρουε τὰ σπαθιά τῶν νεαρῶν ἱπποτών, πού ἐμάχοντο ἐπίσης μὲ τὸ ζῆλο πού δίνει στὴν νεότητα ὁ ἔρωξ.

Μὰ ἀκατάρτιστοι ἀκόμα στὴ εἰφομαχία, οἱ νεαροὶ ἱππῶται ἄρρησαν γρήγορα νά κουράζονται.

— Σᾶς ξανάπα, κύριε, τοὺς φώναξε ὁ Τραγκαβέλ, ὅτι δὲν θά μὲ σκοτώσετε ἔτσι εὐκόλα, ὅπως πιστεύατε...

Καὶ χτυπώντας τὸν Σεβέρ κατάστηθα, τὸν ἔριξε καταγῆς. — Ένας! φώναξε ὁ δάσκαλος, προκαλώντας ἔτσι τοὺς τρεῖς ἄλλους νά ὀρμιοῦν μὲ μεγαλύτερη θέμμη, ἀλλὰ ταυτοχρόνως καὶ νά ἐκτιβενταί περισσότερο.

Ἡ πάλη τους ἦταν ἀγρία. Τοὺς παρέρουε δλους τὸ ἐρωτικό πάθος, τὸ μοιραῖο αὐτὸ πάθος, πού ἅμα ἐμποδίζεται, νά δημιουργηθῇ, καταστρέφει.

Ἀφρίζοντας, ὁ Μπυσιέρ ἔριξε ἀέσφανα τὸ ἔλφος του κι' ἀνέσυρε τὸ ἐγχειριδιὸ του. Ὁ Λιβερντάν προσπαθοῦσε μάταια νά χτυπήσῃ τὸν ἀντεραστή του ἀπὸ πῖσω. Ὁ Τραγκαβέλ γιὰ ν' ἀποφεύγῃ τὰ χτυπήματά τους, πηδοῦσε, ἔφευγε χάμω, γλιστροῦσε σάν φεῖδι.

Ἀφῆσε τότε κι' ὁ Λιβερντάν τὸ ἔλφος κι' ἔσυρε τὸ ἐγχειριδιὸ του.

Ὁ Τραγκαβέλ χαμογέλασε. Έβλεπε, σάν δάσκαλος πού ἦταν, τὸ φριχτὸ λάθος τῶν ἀντιπάλων του, νά δίνουν προτίμην στὰ βολοφονικά ἐγχειρίδια. Έτσι, τώρα, τοῦ ἦταν εὐκόλο ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν Λιβερντάν πού στριφογύριζε γιὰ νά τὸν χτυπήσῃ ἀπὸ πῖσω του.

— Δυὸ! φώναξε, γυρίζοντας ἀπότομα.

Κι' ὁ ἐπιδέξιος δάσκαλος τῆς ξιφασκίας τρύπησε μὲ τὸ ἔλφος του τὸν ἀπερίσκεπτο νεαροὸ Λιβερντάν.

— Μείνατε δυὸ! εἶπε κατόπιν στοὺς ἄλλους, μὲ φιλικὸ τόνο. Πηγαίνετε... Δὲν μπορείτε νά μὲ καταβάλετε.

Άλλ' αὐτοὶ τοῦ ἀπάντησαν μὲ μιά νέα ἐπιθεσί τους.

Έχασε τότε κι' ὁ Τραγκαβέλ κάθε οἰκτο γι' αὐτούς. Ὑψώνοντας εὐθὺς τὸ σπαθί του, χτύπησε τὸν Μπυσιέρ καὶ τὸν ζάπλωσε κάτω ἀναίσθητο.

— Τρεῖς! φώναξε πάλι ὁ δάσκαλος.

Τώρα ὁ Φοντράιγ ἦταν μόνος του. Πέταξε κι' αὐτὸς τὸ ἔλφος, ἔβγαλε τὸ ἐγχειριδιὸ ἀπὸ τὴ μέση του κι' ἐξαγριωμένος ρίχτηκε κατὰ τοῦ Τραγκαβέλ.

— Τὴν ἀγαπῶ! τοῦ φώναξε μὲ λύσσα. Σκότωσε ἴσως τοὺς ἄλλους. Μὰ θά σκοτώσω κι' ἐγὼ ἄνευ καὶ θά μὲ μόνου στὴ ζωὴ γιὰ νά λατρεύω τὴ θεικὴ μορφή της!

Ἀκούοντας τὰ ἴδια του τὰ λόγια ὁ ἱππότης ἔπῃρε καινούργια ζωὴ καὶ ὤρμησε μὲ περισσότερη ἀποφασιστικότητα...

Θά πάλευαν ἔτσι κι' οἱ δυὸ τους πᾶνω ἀπὸ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας!... Όταν ἀέσφανα ὁ Φοντράιγ δέχτηκε μιά πληγὴ κατάστηθα, ἔμπηξε μιά φωνὴ πόνου καὶ σωριαστικὴ καταγῆς, χάνοντας τὸ φῶς του.

Ὁ Τραγκαβέλ ἔμεινε ἐκεῖ λίγην

Ὁ Φοντράιγ δέχθηκε μιά πληγὴ κατάστηθα!...

ώρα ακόμα, άσκηπής, ακίνητος, καμαρώνοντας τὰ ξεπλωμένα στο χάρμα παλληκάρια.

"Ήσαν νεκροί ή μόνο πηγωμένοι; Δέν ήξερε!... Ούτε άκουσε, ούτε είθε κανένα τους να μετακινείται...

Προχώρησε κατόπι, πήρε τ' άλογο του κι έφυγε από τό πένθιμο εκείνο μέρος. Στο δρόμο του συνάντησε ένα χωρικό.

— Πήγαινε εκεί όπου βλέπαιε τὰ πολλά δέντρα, του είπε. Θά βρής τέσσερα άδέσποτα άλογα!

Κι έξακολούθησε τό δρόμο του.

"Ήταν περίπου ή ώρα κατά τήν όποια ό δουέ ντ' Άνζού έμπαινε στ' ανάκτορα άποφασισμένος ν' άρνηθεί στο βασιλέα τήν ένοχή του και να παραπονεθή για τήν άπουσία του Έκλαμπροτάτου από τό γεύμα.

Μέ προσποιητό θυμό προχωρούσε προς τὰ ιδιαίτερα διαμερίσματα του βασιλέως, όταν ανέλπιστα τόν σταμάτησε ένας λοχαγός τής βασιλικής σωματοφυλακής.

— Ύψηλότατε! του είπεν. Έχω διαταγή να σας συνοδεύω!

— Διαταγή!... Από ποίν;

— Από τόν ίδιο τό βασιλέα, Ύψηλότατε,

Πράγματι, ή διαταγή είχε δοθ ή, αλλά τήν είχε ύταγορεύσει στον Καρδινάλιο ό ήγουμενος Πάτερ Ίωσήφ κι ό Καρδινάλιος στο βασιλέα. Ό Πάτερ Ίωσήφ είχε έπιμείνει στον Καρδινάλιο ν' άπαιτήση από τό βασιλέα να φερθή άσπληρότητα στους συνομητές.

— Να τί όφείλετε να κάνετε, έκλαμπρότατε, είχε π ή στο Ρισλέ. Δόστε τήν παραίτησή σας στο βασιλέα... Είναι ένας τρόπος για τὰ στερεώσετε ή θέσι σας άκόμα περισσότερο και να θριαμβεύσετε ως τό τέλος... Ό βασιλεύς, που δέν μπορεί να κάνει χωρίς εσάς, θά σας παρακαλήσ η' άποούρετε τήν παραίτησή... Σεις τότε θά δεχθήτε, αλλά υπό δρους... Θά τώ ζητήσετε να σας ανάσθεση, με πλήρη έλευθερία δράσεως, τήν καταστολή τής συνομωσίας... Έτσι θα μπορούσαμε να τούς πατάξουμε όλους... Θά έξορίσουμε τή δούκισσα, θά άποκεφαλίσουμε τούς πιά έπίφρους, θά φυλακίσουμε τούς αδελφούς Βυχνόμ και τό Βουρβάνο και θά έπιβάλλουμε στο δούκα ντ' Άνζού να παντρευτή τή δεσποινίδα Μομπασιέ...

Αυτά είχε ύπ' όψιν του ό Καρδινάλιος πγαίνοντας στο παλάτι και σύμφωνα μ' αυτές τις οδηγίες κανόνισε τή στάση του...

Ό δουέ μάντεψε τήν κατάστασι εύθός μόλις αντίκρουσε τό πρόσωπο του βασιλέως, τόν όποιο βρήκε να συνομιλή με τόν Έκλαμπρότατο, μα δέν μπορούσε πεία να ύποχωρήση.

Κίτρινος στην όψη και συγκρατώντας τήν ταραχή του, είπε πρώτα προς τόν Καρδινάλιο:

— Τά συγχαρητήρια μου, Έκλαμπρότατε!... Φανήκατε με τήν άπουσία σας τόσο άγενής, όσο και θρασύς... Γιατί λοιπόν να με καλέσετε!...

— Έχετε δικιο, Ύψηλότατε, του άπάντησε με άρκετή ειρωνεία ό Καρδινάλιος. Ή αιτία για τήν όποια δέν ήρθα... είναι ότι δέν ήθελα να με δολοφονήσουν!...

"Η άπάντησι αυτή κλονίσει τό δούκα. Δέν ήξερε πώς να άντικροήση τόν Καρδινάλιο, πώς να προσάτευή τόν εαυτό του. Δέν είχε προβλέψει ένα τέτοιο ένδεχομένο. Ή οιωπή τού όμως βεβαίωνε τις πληροφορίες που είχαν δοθ ή από τό Λουβίν.

"Αλλά κι ό Καρδινάλιος, μολοντί δέν περίμενε ν' άκούση καμιά διάψευση, ταραχτηκε και τό πρόσωπό του χλώμωσε. Είχε άπάντησι του ένα λυχνρότατο άρχοντα, ό όποιος ήθελε να τόν σκοτώση. Ώστόσο συγκρατήθηκε και πληρ άζοντας τόν βασιλέα του είπε:

— Μεγαλειότατε!... Λυπάμαι πολύ γιατί ή περιστάσεις με άναγκάζουν να κατηγορήσω τόν Ύψηλότατο δούκα ντ' Άνζού ως ανακόμη εναντίον τής ζωής τού πρωθυπουργού τού Κράτους... Οι νόμοι επιβάλλουν τή σύλληψη τού Ύψηλότατου και τήν ένέργεια άνακρίσεων!...

Μιά διπλή βαθεία στενοχώρια βασάνιζε τώρα τόν βασιλέα. Τά καμώματα του αδελφού του Γάστωνος του προσέωσαν μεγάλη φρικη και όδυνηρή ζηλοτύπια, γιατί ό νεαρός αυτός δέν γόρευε να πάρη μόνο τό θρόνο, ζητούσε να κάνει δική του κι αυτή άκόμα τή γυναίκα του! Δέν τού άρεσε ώστόσο τό ότι γινόταν και πάλιν κατήγορος του αδελφού του ό άνυπόφορος Καρδινάλιος. Δέν τού άρεσε καθόλου τό ότι ό άνεπιθύμητος αυτός πρωθυπουργός ήταν δικαιολογημένος, ζητώντας τή σύλληψη τού αδελφού του, ένός γυιου του Έρρίκου Δ', του διαδόχου τού θρόνου!

Μέ τήν έλπίδα λοιπόν ότι ό δουέ θάβρισκε καμιά ψευτιά, ότι θά έκανε καμιά τρέλλα που θά τόν άπάλλασσε από τό νόχια του Καρδινάλου, είπε:

— Γάστων, άπολογήσου!

Μά ό Γάστων δέν είχε σκεφθ ή τήν περίπτωση τής άπολογίας του, και ήταν άνετοιμαστος. Μουρμούρισε κάτι άκατανόητα λόγια, που έκαναν τό βασιλέα να θυμώση άκόμα περισσότερο, γιατί ό Λουδοβίκος ΙΓ δέν άνεχόταν να βλέπη τόν αδελφό του να έξευτελλέται μπρός στον Καρδινάλιο.

— Άπολογήσου, λοιπόν! του έαναείπε. Ή θέλεις να πώ εγώ τὰ όσα οι συνομητάί άποφάσαν με τήν έπιπόλαιη άνεγκικτότητα σου και με τήν άπέρσκεπη συμμετοχή σου;

— Αυτά που λέει ό Καρδινάλιος είναι ψέμματα! ψιθύρισε ό νεαρός Γάστων.

"Η παιδιάστικη αυτή άπάντησι άπογοήτευσε τόν βασιλέα, ό όποιος του φώναζε με ύφος περφρονητικό:

— Κύριε, τὰ γνωρίζω όλα!...

Και με λίγα λόγια τού έβωκε να καταλάβη πώς είχε πράγματι μάθει τις λεπτομέρειες τής συνομωσίας των κατά τήν προηγούμενη νύχτα.

Τότε ό Γάστων γοιτίσε μπροστά του και κλαίγοντας σαν μικρό παιδί άρχισε να τραυλίξει:

— Δέν φταίω εγώ σε τίποτα!... Δέν είμαι ένοχος!...

"Ό βασιλεύς, φυσικά, ντράπηκε για τήν άνανδρη στάση του αδελφού του μπρός στον φορτικό Καρδινάλιο.

— Σηκώσου θρβίσι! του φώναζε. Για όνομα του Θεού!... Δέν έπιτρέπεται σ' ένα γυό και σ' ένα αδελφό βασιλέως να γονατίζη, ποτέ!...

Και χάνοντας τήν ψυχραιμία του μπρός στην άπρεπή στάση του δούκου, άρχισε να διν ή έλευθερη διέξοδο στις σκέψεις τού φουρτουναισμένου μυαλού του:

— Ναί, σκότωσε όποιον θέλεις, μα σε βεβαιώνω πώς δέν θη μπορέσης ποτέ να σκοτώσης κι' έμένα! φώναζε στον δούκα. Ποιάς σούδωκε τήν άδεια να μιλάς και να ένεργής από μέρους των ευγενών τής Γαλλίας;... Ύψηλό μόνοις άντιπροπεύω αυτή τήν τάξη!... Κλέβεις, λοιπόν, τὰ δικαιώματά μου, για να δικάζης και να καταδικάζης μ' έλαφρη συνείδησι κι' αυτούς άκόμα τούς ύπουλλούς τού Κράτους!... Με νόμισης κιόλας πεθαμένο κι' έτοιμάστικες να παντρευτής τή χήρα βασιλίτσα!... Κακέ, έπανάλαβε ό νεαρός Γάστων, καθώς και στη βασιλίτσα και στους φίλους σας, με ποιόν έχετε να κάνετε!... Φώναζε άμέσως: Ζήτω ό βασιλεύς, ζήτω ό Λουδοβίκος ΙΓ!...

— Ζήτω ό βασιλεύς Λουδοβίκος ΙΓ, επανάλαβε ό νεαρός Γάστων, σαν ύπνωτισμένος.

— Και θά τό φωνάζης ως τή λαίμητόμο!... έβρυχηθη ό βασιλεύς.

Τότε ό Γάστων έμπηξε μία δυνατή κραυγή και έξανονάσισε μπρός στο βασιλέα αδελφό του.

— Μεγαλειότατε!... Μεγαλειότατε! φώναζε τή στιγμή εκείνη ό Καρδινάλιος, σπυδόντας να κλειδώση τήν πόρτα του βασιλικού γραφείου.

— Τί συμβαίνει, κύριε; ρώτησε ό βασιλεύς.

— Ζητώ, Μεγαλειότατε, να φανή ένόικος στον αδελφό σας!... Δέν πρέπει να δημιοργηθ ή σκάνδαλο!... Έπιτρέψτε να πώ λίγα λόγια, πριν διατάξετε τή σύλληψή του...

— Μιλήστε, Καρδινάλιε, είπε ό βασιλεύς, Σας άκούω...

"Ό δουέ σηκώθηκε από κάτω κι' άφησε τό κουρασμένο πεία κορμί του να σωρασιθ ή σε μία πολυθρόνα.

— Μεγαλειότατε, είπε ό Καρδινάλιος, ή Ύψηλότης του μάς βεβαίωσε ότι δέν φέρει καμιά εσθύνη για τὰ σχέδια των συνομητών!...

Τό πιστεύω αυτό, κι' έχω τή γνώμη πώς όταν ό Ύψηλότατος μάς όμολογήση λεπτομερώς τὰ όσα έλέγησαν χθές τό βράδυ μέσο στο μέγαρο τής δουκισίας ντε Σεβρέζ, τότε δέν θά ύπάρχει έναντίον του ουδέ ή παραμικρή κατηγορία... Και θέλω να γίνη έτσι, γιατι δέν πρέπει τὰ μέλη τής βασιλικής οικογενείας να βαρύνονται με αυτό του είδους τις ύπόνοιες!...

— Ναί, Καρδινάλιε!... Μά ή δικαιοσύνη άπαιτεί από μάς να τιμωρούμε!...

— Θά σας τὰ πώ όλα... Θά σας τὰ πώ όλα, φώναζε με λυχνρότις ό νεαρός δουέ, που τή στιγμή εκείνη ήταν ένα ψυχικό κουρέλι.

"Ό Καρδινάλιος άρπαξε τήν πίστασι αυτή για να τόν ρωτήση τόν δούκα ντ' Άνζού:

— Και θά δεχθήτε, Ύψηλότατε, να στεφανωθήτε τή δεσποινίδα Μομπασιέ;

— Ναί, Έκλαμπρότατε... Άν αυτό είναι και τό θέλημα του βασιλέως μας!

— Λαμπρά, σύμφωνα! του άπάντησε ό Λουδοβίκος ΙΓ'. Πές μας τώρα όλα όσα ξερείς.

(Άκολουθεί)

"Ό Γάστων γοιτίσι κι' άρχισε να κλαίη σαν μωρό παιδί!...